

ת.א. 20-04-5636

בבית משפט השלום
בפתח-תקווה

בעניין:

ח"כ יאיר לפיד ת.ז. 58407180
באמצעות גזית – בקל, עורכי דין
מנחם בגין 7, רמת-גן
טל': 03-6733331 ; פקס': 03-6733338

(להלן: "התובע")

נגד

אליה ציפורי ת.ז. 057509689
על ידי עורכי הדין דר' יוסי כהן ואוהד מחרז
ממשרד עורכי דין דר' יוסי כהן
מדרך מנחם בגין 144, תל-אביב
טל': 03-5168484 ; פקס': 03-5166066

(להלן: "הנתבע")

כתב הגנה

א. כללי:

1. מוגש בזאת כתב הגנה מטעם הנתבע, אשר יהא מיוצג בהליך זה על ידי באי כוחו שפרטיהם בכותרת.
2. כל טענות הנתבע נטענות הן לחלופין והן במצטבר, והכל לפי הדבק הדברים והקשרם.
3. טענות עובדה חלופיות נטענות רק אם העובדות כהווייתן אינן ידועות לנתבע במועד הגשת כתב ההגנה.
4. יש לראות בכל טענה הנטענת בכתב התביעה כמוכחשת, אלא אם כן יצוין מפורשות אחרת.

ב. פתח דבר:

5. די בעיון חטוף בתובענה כדי להגיע למסקנה כי מדובר בתביעת סרק מקוממת שכל תכליתה הטרדה, הפחדה ופגיעה בחופש הביטוי.
6. גם אם מאוד מתאמצים, לא ניתן ללמוד מהפרסום מושא התובענה כי הנתבע מייחס לתובע שיתוף פעולה עם ארגון טרור רצחני. קריאה של הפרסום (הנוקב והמטובל בציניות) מלמדת מיד שהנתבע סבר, סברה שאין עליה מחלוקת, כי גורמים שונים, בהם התובע, ניסו לאחר הבחירות האחרונות להקים ממשלת מיעוט ובאותה העת החמאס "דמם". מה בין עובדות אלו לבין שטוען התובע ומייחס לנתבע? כלום. המסקנה בפרסום בכלל מכוונת לחמאס ואת יודע היטב אף התובע!
7. ולראיה, בפרסום מושא התובענה אוזכרו שבעה אנשים נוספים, שאף אחד מהם לא תבע את הנתבע ואף לא שיגר לו ולו מכתב דרישה.
8. האדם היחיד שבחר, בדגש על המילה בחר, להבין את הפרסום באופן המעוות המוצג בכתב התביעה, הוא התובע שהחליט "לסגור חשבון" עם הנתבע, שאכן אינו מעריך את התובע, את דעותיו ואת התנהלותו - וזוהי זכותו המלאה.
9. משכך מתקבלת המסקנה המתבקשת - שעולה אף מבין השורות של כתב התביעה - מדובר בתביעת השתקה מובהקת - SLAP - שמטרתה הטרדת הנתבע, הפחדתו ומניעת פרסומו.

10. מצער שהתובע, אשר אמור להיות עסוק עד מאוד כראש האופוזיציה ובניסיון "לאסוף את השברים" לאחר ש"כחול לבן" "התנפצה לרסיסים", בוחר להטריד את הנתבע בתביעת סרק ולבזבז זמן שיפוטי יקר בניסיון להשתיק עיתונאי דעתן ואמיץ.
11. בע"א 15267-09-17 סרנה נ' נתניהו (פורסם במאגר המשפטי "נבו") ציינה כבוד השופטת אביגיל כהן, כי: **"תביעות SLAPP... כוללות טענות סרק עובדתיות ומשפטיות, שנועדו להתיש את היריב מעצם הצורך להתמודד עמן, ללא חשיבות לתוצאה הסופית במשפט. הגשת תביעה מסוג זה מאותתת לכל מי שרוצים להביע דעות במרחב הציבורי לגבי אותו מוצר או עסק, כי עדיף להם לבלום את מוצא פיהם או עטם, שמא יבולע להם ולכיסם... בדרך זו... מצליחים לעתים קרובות, למנוע ביקורת ציבורית על טיב השירות או המוצר שהם מספקים".**
12. והדברים כאילו נכתבו לעניינו.
- ג. תגובה פרטנית לכתב התביעה:**
13. הנטען בסעיף 1 לכתב התביעה אינו מוכחש.
14. לגבי הציניות המרושעת הטמונה בסעיף 2 לכתב התביעה: הנתבע הוא עיתונאי, אמיץ ודעתן, בעל טור ב"מעריב השבוע", מגיש תוכנית רדיו, בעל עבר והווה מלאים בעשייה, ובתקווה לעתיד לא פחות פורה.
15. מוכחש הנטען בסעיף 3 לכתב התביעה. הנתבע אינו פועל על מנת לפגוע בשמו הטוב של התובע ככל והוא קיים כלל, אלא פועל להביע את דעותיו מכוח חובתו כעיתונאי אמיץ ודעתן וכחלק מקדושת חופש הביטוי.
16. מוכחש הנטען בסעיף 4 לכתב התביעה, לרבות הרמיזות המכוערות לגבי אישיותו/אופיו של הנתבע. הנתבע נותן ביטוי לדעותיו. זוהי זכותו. זוהי חובתו.
17. הנתבע עומד מאחורי פרסומיו המצורפים לסעיפים 5-7 לכתב התביעה.
18. מוכחש הנטען בסעיף 8 לכתב התביעה, לרבות הקביעה האבסולוטית הכלולה בו. הנתבע אינו חפץ לפגוע באיש. הנתבע חפץ להביע את דעותיו והוא ימשיך לעשות כן.
19. לגבי הנטען בסעיף 9 לכתב התביעה: הנתבע אינו בקיא במניעי התובע, אך הנטען שם ואף בסעיפים אחרים בכתב התביעה, הוא ההוכחה הניצחת כי מדובר בתביעת השתקה. לשיטת התובע, קמה לו עילת תביעה כנגד הנתבע מכוח פרסומים נוספים, אך "עתה" הוא בחר לתבוע כדי "להשתיק" (זוהי המילה החסרה בסעיף 9 ובתובענה) את הנתבע.
20. מוכחש הנטען בסעיף 10 לכתב התביעה נוכח הנטען לעיל ולהלן.
21. הנטען בסעיף 11 לכתב התביעה אינו מוכחש.
22. הנטען בסעיף 12 לכתב התביעה אינו מוכחש.
23. מוכחש הנטען בסעיפים 13-14 לכתב התביעה המעיד לכאורה על בעיה בהבנת הנקרא. אך כאמור אין מדובר בבעיה של הבנת הנקרא, אלא ברצון להשתיק את הנתבע. לא ניתן ללמוד מהפרסום, ולו באופן כלשהו, כי הנתבע מייחס לתובע שיתוף פעולה עם ארגון טרור רצחני. קריאה של הפרסום מלמדת כי הנתבע סבר, ומדובר בהבעת דעה לגיטימית, כי גורמים שונים, בהם התובע, ניסו להקים ממשלת מיעוט לאחר הבחירות האחרונות ובאותה העת החמאס "דמם". לדעתו של הנתבע, כמו של רבים וטובים אחרים, חלק מחברי הרשימה המשותפת הם תומכי טרור. גם התובע הביע בעבר דעה דומה. מה בין זה ולבין מה שטוען התובע? ולראיה וכאמור, באותו פרסום אוזכרו שבעה אנשים נוספים, שאף אחד מהם לא תבע את הנתבע ואף לא שיגר לו ולו מכתב דרישה. האדם היחיד שבחר להבין את הפרסום באופן המעוות המוצג בכתב התביעה הוא התובע מכיוון שהחליט "לסגור חשבון" עם הנתבע ולנסות להשתיקו.
24. הנטען בסעיף 15 לכתב התביעה הוא פרי דמיונו הקודח של התובע ושלו בלבד.

25. מוכחש הנטען בסעיף 16 לכתב התביעה. מדובר בפרסום לגיטימי. דעה לגיטימית. חופש ביטוי קלאסי. אין בינו לבין הסתה דבר וחצי דבר. הפרסום מורכב משלושה רכיבים: א. לאתר הבחירות האחרונות נעשה ניסיון, לו היה שותף התובע, להקים ממשלת מיעוט - זוהי עובדה; ב. חלק מתברי הרשימה המשותפת הם תומכי טרור; זוהי דעה, אם לא עובדה, לה שותף אף התובע ופוליטיקאים אחרים, לרבות כאלה שהיו או עודנם חברים במפלגתו של התובע; ג. לאחר שהוקמה ממשלת האחדות נורו טילים מעזה, להבדיל מהשקט ששרר עד אז. עובדה. נקודה. ניסיון לצקת תוכן אחר לפרסום הוא הזוי, נוגד את תוכנו באופן חזיתי ובמקרה הטוב מעיד על רגשי נחיתות ובמקרה הרע מעיד על רצון להשתיק עיתונאי דעתן ואמיץ המביע דעות שונות מאלו של התובע. והחשוב מכל: המסקנה שמסיק הנתבע בפרסום מהעובדות שכתב נוגעת בכלל לחמאס ולא לתובע!

26. בצדק התעלם הנתבע מכתב הדרישה שצורף לסעיף 17 לכתב התביעה. בדיוק כמו התובענה - מדובר בדרישת סרק טורדנית ומיותרת.

27. מוכחש הנטען בסעיף 18 לכתב התביעה על אף הנחרצות שבו. ועוד איך יש חולק. לא לשון הרע ולא קרוב לכך. דעה לגיטימית. חופש ביטוי קלאסי והנתבע אינו אחראי לרגשי הנחיתות של התובע שבחר באופן מכוון לעוות את הפרסום הברור, שאינו קושר באופן כלשהו בין התובע לבין החמאס או כל ארגון טרור אחר.

28. לגבי הנטען בסעיף 19 לכתב התביעה - זוהי דעתו של התובע אותה מכבד הנתבע, אך חולק עליה.
29. מוכחש הנטען בסעיף 20 לכתב התביעה. שיתכבד נא התובע ויקרא שוב את הפרסום מושא התובענה ואולי ישכיל להפנים שפעל שלא בהגינות עת גרר את הנתבע לבית המשפט בתביעת סרק המבוססת על פרשנות הזויה לפרסום נוקב וברור, שאין בו את שנטען בכתב התביעה.

30. מוכחש הנטען בסעיף 21 לכתב התביעה ולו מהטעם שאמירה כי החמאס "דמם" כל עוד נעשה ניסיון להקמת ממשלת מיעוט, ניסיון לו היה שותף התובע, אינה פוגע בשמו של התובע, אלא שמדובר בדעה לגיטימית שמשמעותה - החמאס רצה בהקמת ממשלת שמאל. דעה זו אינו קושרת באופן כלשהו בין התובע לבין החמאס.

31. הנטען בסעיף 22 לכתב התביעה אינו מוכחש, אך אינו רלבנטי לעניינינו ובפרט לפרסום מושא התובענה.
32. לגבי הנטען בסעיף 23 לכתב התביעה: שוב, מדובר באבסורד של ממש. התובע מנסה בכוח "לקשור" את עצמו לחמאס. הוא עושה זאת על אחריותו בלבד. הנתבע לא עשה זאת מעולם. הבנת הנקרא בסיסית.

33. מוכחש הנטען בסעיף 24 לכתב התביעה. מדובר בדעה לגיטימית של הנתבע בדבר רצונות החמאס. לראיה, ואילו אכן "הפגיעה" היא כה "גדולה" - מדוע שבעת האנשים האחרים המוזכרים בפרסום לא שיגרו ולו מכתב דרישה לנתבע?

34. הנטען בסעיפים 25-28 לכתב התביעה אינו מוכחש, אך אינו רלבנטי לעניינינו ולפרסום מושא התובענה.

ד. מבלי לגרוע מכך שהפרסום אינו מהווה לשון הרע, הרי שמכל המקובץ לעיל עולה כי לנתבע עומדים טיעוני הגנה סטטוטוריים:

1. הפרסום הוא הבעת דעה לגיטימית:

35. על אופן הבעת דעה, נקבע לא אחת כי זו אינה חייבת להיות נכונה, אלא שעל המפרסם לגלות את העובדות עליהן מתבססת דעתו תוך הפרדה ברורה בין העובדות למסקנות. בדרך זו תינתן לקורא האפשרות לשפוט את המסקנה על סמך העובדות והנפגע יהיה חייב להשלים עם המסקנה שהסיק המפרסם אף אם איננה נכונה [ראה ע"א 253/89 הוצאת מודיעין בע"מ ואח' נ. ספירו פ"ד (מו' 3) 48].

36. התנאי הנוסף, לבחינת תום הלב בהבעת הדעה, נוגע ליחס שבין הבעת הדעה לבין העובדות שעליהן היא מסתמכת. סבירות הדעה המובעת היא תנאי עצמאי והכרחי לתחולת ההגנה של הבעת הדעה [ראה ע"א 831/86 מאור נ. מיכאלי פ"ד (מד' 1) 762, 774-775].

37. ובענייננו, לא יכולה להיות מחלוקת, ולו נוכח הנתען לעיל, כי מסקנתו של הנתבע על מניעי החמאס מבוססת על תשתית עובדתית מוצקה – כמו רבים וטובים אחרים סבור הנתבע כי החמאס מעוניין שמדינת ישראל תובל על ידי ממשלת שמאל הנתמכת בחברי הכנסת של הרשימה המשותפת.

2.ד. הגנת אמת בפרסום:

38. סעיף 14 לחוק איסור לשון הרע מורה:

"הגנת אמת הפרסום (תיקון מס' 1) תשב"ז-1967
14. "במשפט פלילי או אזרחי בשל לשון הרע תהא זאת הגנה טובה שהדבר שפורסם היה אמת והיה בפרסום ענין ציבורי; הגנה זו לא תישלל בשל כך בלבד שלא הוכחה אמיתותו של פרט לוואי שאין בו פגיעה של ממש".

39. הנתבע טוען כי הדברים שפרסם הם אמת לאמיתה וכי היה בפרסום עניין ציבורי. אכן, היה ניסיון להקים ממשלת מיעוט שתיתמך על ידי חברי הכנסת הערבים, שחלקם, בעיני רבים וטובים, לרבות התובע, הם תומכי טרור. ואכן, המסקנה המתבקשת מהאמור, גם כן לדעת רבים וטובים, היא כי החמאס היה מאוד מרוצה אילו תכנון זה היה קורס עור וגידים.

3.ד. הגנת תום הלב:

40. סעיף 15(3) לחוק איסור לשון הרע מורה:

"הגנת תום לב
15. "במשפט פלילי או אזרחי בשל לשון הרע תהא זאת הגנה טובה אם הנאשם או הנתבע עשה את הפרסום בתום לב באחת הנסיבות האלו:
(3) הפרסום נעשה לשם הגנה על ענין אישי כשר של הנאשם או הנתבע, של האדם שאליו הופנה הפרסום או של מי שאותו אדם מעונין בו ענין אישי כשר;"

41. הנתבע טוען כי כתב את דעתו בתום לב. זוהי דעתו, אף אם היא נוקבת ואף הוא סבור כמו רבים וטובים אחרים כי התובע הוא אדם יהיר.

4.ד. נטל ההוכחה:

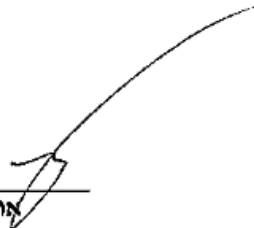
42. סעיף 16(א) לחוק איסור לשון הרע מורה:

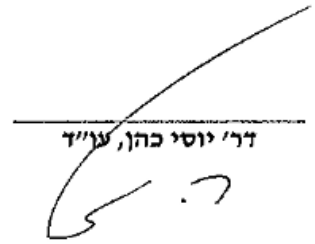
"נטל ההוכחה
(א) הוכיח הנאשם או הנתבע שעשה את הפרסום באחת הנסיבות האמורות בסעיף 15 ושהפרסום לא חרג מתחום הסביר באותן נסיבות, חזקה עליו שעשה את הפרסום בתום לב".

43. בנסיבות ענייננו, הפרסום אינו חורג מתחום הסביר, בלשון המעטה, והנתבע האמין ומאמין באמיתותו. לפיכך, אין גם חולק כי בנסיבות העניין, עומדת לנתבע הגנת סעיף 16(א) לחוק איסור לשון הרע.

ה. סוף דבר:

44. נוכח כל הנטען לעיל, יש לדחות את התביעה ולחייב את התובע בהוצאות משמעותיות ובשכ"ט עו"ד שתרענה אותה מהגשת תביעות סרק, תביעות השתקה, שמטרתן להשתיק את הנתבע ומי שדעותיו ומסקנותיו, לרבות הפוליטיות, אינן כשלו.

אוהד מחרז, עו"ד

ד"ר יוסי כהן, עו"ד

משרד עורכי דין – דר' יוסי כהן
ב"כ הנתבע